

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2014 • MÁSODIK NEGYEDÉV • DÉL-ÁZSIAI DIVÍZIÓ

www.subotnaskola.org

II. negyedév

TARTALOM

- 3 A világmisszió pionírjai reményt hoznak
- 5 Már nem magányos T
- 8 A Törvény és a bizonyágtételek
- 10 Fegyvercsere - Istenért
- 13 Megtalálva az igazságot
- 15 A disznóáldozástól a világmisszióig
- 17 Gyűlöltem az adventistákat
- 19 Kard és Lélek
- 21 Hindu főpapból a Világmisszió pionírjává
- 24 Barátok, akik állást foglaltak
- 26 Jakab története, 1. rész T
- 28 Jakab története, 2. rész T
- 30 A tizenharmadik szombati istentisztelet
- 34 Szombatiskolai vezetők segédanyaga

T = A fiatalok számára is érdekes történetek

Kedves szombatiskolai vezető

Ebben a negyedévben híreket hallunk a Dél-Ázsiai Divízióból, ahova Bhután, India, Nepál és a Maldív-szigetek is tartoznak.

Kihívások

Miután ehhez a divízióhoz 1,2 milliárd ember tartozik, akik között több mint 1,4 millió az adventista hívő, így a Keresztény Adventista Egyház dél-ázsiai divíziójában 1 adventistára 820 nem adventista jut.

Egyházunk híveinek száma főleg az utóbbi 16 évben növekedett. 1995-ben ebben a divízióban alig volt 200 000 hívő.

E nagy növekedés alapját azonban az utóbbi 100 ennyi hány évben vetették meg, amikor az egész régióban adventista iskolákat kezdtünk építeni. Több ezer nem adventista tanuló iratkozott be az iskoláinkba, ahol angolul tanulhattak, amely India egyik hivatalos nyelve. A diákok azonban nem csak az iskolai tananyagot sajátították el. Sokan éppen a tanulmányik idején keresztelkedtek meg. És még sok ezer diákot, akik nem keresztelkedtek meg, tudtunk megérinteni a keresztényi értékeinkkel, amelyeket az iskoláinkban tudtunk nekik bemutatni.

Az iskoláinkat továbbra is értékeli és kedveli ebben a divízióban, mint olyanokat, amelyek gondoskodnak a gyermekekről, és biztonságos környezetet biztosítanak számukra. Még mindig sokkal több diák jelentkezik, mint amennyit az iskoláink be tudnak fogadni. Három indiai iskola kibővítésével hozzájárulunk ahhoz, hogy még sok gyerek kiváló oktatásban részesüljön, miközben azt is megtanulja, mennyire szereti őt Jézus.

Az indiai munkákra érvényes az a mondás, hogy „építsük fel az iskolát, és akkor diákok is lesznek”. Naponta a hívők 3000 csoportjának kellene gyülekezeti helyiség, ahol istentiszteletet tarthatna. Amilyen gyorsan felépül az imaház, olyan gyorsan meg is telik hívőkkel és nem hívőkkel, akik Jézus jobb megismerésére vágnak. Az Evangélium terjedésével divízió szerte újabbnál-újabb gyülekezetek alakulnak, ezért új, egyszerű kis imaházakra van szükség, hogy a hívők új csoportjai istentiszteleteket tarthassanak.

Dél-Ázsiában gyakran kinevetik azokat a hívőket, akiknek nincs imaházuk. „Ha a ti Istenetek olyan hatalmas, miért nem épít magának templomot?” – kérdezik, miközben rámutatnak azokra a templomépületekre, amelyeket ők építettek a kőisteneiknek. Amikor azonban a hívők legalább egy szerény imaházat felépítenek, ugyanezek az emberek eljönnek oda, hogy meghallgassák az isteni üzenetet.

Támogatási lehetőségek

A 13. Szombati adományok segítségével a következő építkezéseket fogjuk támogatni:

- hét imaház Indiában,
- férfi-hálótermeket a Flaiz adventista kollégiumban, Indiában,

- férfi-hálótermeket a Karmataru adventista internátusban, Észak-Indiában,
- tantermeket a Karnataka-i Kollegal adventista általános iskolában, és
- gyűléstermet Bhutánban.

1. szombat, 2014. április 5.

A VILÁGMISSZIÓ PIONÍRJAI REMÉNYT HOZNAK

A 29 éve Emánuel egy, 2000 lakóst számláló faluban él, amely 12 órás autóbuszozásra van Csennaitól.

Emánuel óvatosan bekopogott az egyik ház ajtaján. Senki sem nyitott ajtót, ezért ismét bekopogott, valamivel hangosabban. Már éppen azt hitte, hogy senki sincs a házban, amikor egy könnyes szemű asszony végre ajtót nyitott neki.

Emánuel meglepődött, de egy röpké pillanat után bemutatkozott az asszonynak, hogy ő adventista világmisszió egyik prédikátora. Elmesélte neki, hogy ima-összejöveleteket szeretne tartani a faluban, ezért minden házba bekopogott, hogy meghívja az embereket. Ezen kívül még a gyerekek számára is szeretné megszervezni a találkozásokat, amelyeken énekelhetnek, és bibliai történeteket hallgathatnak.

Amikor ezt az asszony meghallotta, ismét elkezdett sírni, ezért Emánuel gyengéd megkérdezte, hogy mivel sértette meg, és hogy tehetne-e érte valamit. Egy kicsit noszogatnia kellett az asszonyt, mire megnyitotta a szívét és elkezdett beszélni.

„Jaj, oly sok gondom van, nem is tudom, hol kezdjem el” mondta az asszony. „Az egyik legnagyobb talán az, hogy a férjemmel nem lehetett gyerekünk. Ez nagyon bántott bennünket. Csodálatos, hogy éppen most kopogott be hozzánk, mert a férjemmel együtt éppen öngyilkosságra készültünk. Annyi gondunk-bajunk volt, s akkor a férjemnek egy hang azt mondta, hogy legjobb, ha mindketten öngyilkosok leszünk. És az előbb éppen erre készülődtünk.”

Emánuel tisztelettudóan végighallgatta az asszonyt, majd így szólt: „Igazán örülök annak, hogy még időben ideértem az örömmel. Tudják-e, hogy Isten szereti önöket, és hogy fényes jövőt tervez az önök

számára? Én nem tudom mi az – ezt Isten tudja –, de abban biztos vagyok, hogy segíthet önökön, és boldoggá teheti az életüket.”

Az asszony ekkor behívta Emánuel a házba, aki szinte fél délutánt töltött a velük való beszélgetésben, fellapozva a Bibliát, imádkozva értük; és a saját munkájáról is beszélt nekik.

Másnap ismét eljött hozzájuk, és minden nap meglátogatta ezt a házaspárt. Ők boldogok lettek újonnan felfedezett hitükben. S habár továbbra is szerettek volna gyerekeket, de már nem voltak olyan kétségbeesettek, mint azelőtt. Bizonyos idő elteltével, ahogy Emánuel tette, ők is elkezdtek bekopogni az emberek otthonaiba, bejárva a szomszédos falvakat, beszélve az embereknek a Bibliáról és arról az új reménységéről, amely az utolsó pillanatban érkezett hozzájuk.

Először a gyerekek

Emánuel úgy egy évig volt a világmisszió prédikátora, amikor először járt a későbbi lakhelyét jelentő faluban, akkor még csak két idősebb tagokból álló család volt adventista. Ez egy szegénysorú emberekből álló falu, akik nem nagyon válogathatnak a munkában. Az emberek a kertjeikben főzelékféléket termelnek, viszont az eső arrafelé ritkán esik. Vízhíány van, ezért sokan felmennek a városokba, hogy az ottani pamut-gyárban dolgozzanak.

Emánuel látta, hogy lelki téren itt sok tennivaló akad, és hogy reményt kell önteni az itt élő emberek szívébe. S habár munkát nem tudott adni az embereknek, de bemutathatta nekik a mennyei gondoskodó jó Atyát.

Munkáját először a gyermekek körében kezdte el, meghívva őket, hogy jöjjenek és hallgassák a bibliai történeteket, és énekeljenek. Ő is úgy hiszi, hogy a gyermekekkel való munka az Evangélium hirdetésének az alapja – nem csak azért, mert ők jelentik a hívők következő nemzedékét, hanem mert a segítségükkel, amikor megérintjük a szívüket, a szülőkhöz is eljuthatunk.

Hat hónapig Emánuel csak a gyerekekkel foglalkozott. Amikor csak megismerkedett egy új gyerekkel, nemsokára a szüleit is alkalma volt megismerni. S amikor a gyerekek révén tudomására jutott valamilyen családi gond, mindig igyekezett segíteni. A családok hálásak voltak a segítségéért és az imáiért, s nemsokára ők is elkezdtek beszélni a barátainak Isten hatalmáról. Emánuel nemsokára vendégül láthatta a bibliatanulmányozó csoportot, és a felnőttek imacsoportját, egészen

addig, amíg ez a csoport jó naggyá nem nőtt. Akkor elhatározta, hogy ezt a nagy csoportot a kókuszültetvényen fogja egybegyűjteni.

Emánuel naponta igyekszik az emberek életébe örömteljes változásokat vinni. Ő tudja, hogy Isten mindig jelen van, vezeti őt, mialatt ő Jézus nagy szeretetének örömezenetét hirdeti az emberek között.

A tizenharmadik szombati adományainkkal imaházak építését támogatjuk Indiában, hogy az ilyen csoportok, mint Emánuelé azon a kókuszültetvényen, egyszerű imaházat kapjanak, hogy legyen hol megtartaniuk az istentiszteleteiket. Kérünk benneteket, úgy készüljete, hogy 2014. június 28-án bőkezűen adakozzatok.

Tények – röviden

- India világ 7. legnagyobb országa, amelyben a világ összlakosságának 1/6 része él, tehát egy milliárdnál is több ember. Ennél több lakósa csak Kínának van.
- Indiában 10000 nagyváros van, amelyből 50 városnak egy milliónál is több lakósa van. A nép többi része azonban továbbra is a 600.000 kisebb-nagyobb faluban és városban él.
- Habár az indiai gazdaság gyorsan fejlődik, sokan még mindig a szegénység alsó határa alatt élnek. India lakosságának majdnem a fele nem tud írni-olvasni. A nagy szegénység miatt, sokan szenvednek különféle betegségekben és alultápláltságban.

2. szombat, 2014. április 12.

MÁR NEM MAGÁNYOS

Manusha Parisapogu az indiai Flaiz adventista kollégiumban él és tanul.

Amikor négy éves voltam, az édesanyám felgyújtotta magát, édesapám meg egyszerűen lelépett. Soha többé nem láttam. A nagyanyával maradtam, de vele sem éltem sokáig. Amikor elindultam az iskolába, állami, árvaházi iskolába jártam, egészen a 10. osztályig.

Amikor betöltöttem a 13-t, a nagyanyám is meghalt, így a nagybácsikra maradtam. Indiában az a szokás, hogy a nagybácsik gondoskodnak a halott szülők gyermekeiről, ám az én bácsikáim valójában sohasem gondoskodtak rólam. Amikor tehát 13 éves voltam,

iskolaszünetben mindig náluk kellett dolgoznom, hogy megfizettségem velem a könyveket és a többi kiadásokat.

Jó tanuló voltam, jó jegyeket kaptam az iskolában, de az unokatestvéreim nem tanultak ilyen jól, ezért féltékenyek lettek, és a nagybácsik se szerettek. Amikor befejeztem a 10. osztályt, többé már nem is kívántak gondoskodni rólam. Elvárták, hogy dolgozzak és magam gondoskodjak önmagamról. Ám az iskolaigazgató támogatott abban, hogy folytassam a tanulmányaimat, és hogy befejezzem a középiskola megmaradt két osztályát. Ezt a két osztályt is jó jegyekkel zártam.

A legjobb barátnőmmel, Mobinával gyakran együtt tanultunk. Mobina keresztény családból való, és egyszer az ő nagybácsija azt ajánlotta nekem, hogy iratkozzak be az adventista Flaiz kollégiumba. Mivel tudta, hogy jó tanulok, úgy gondolta, hogy folytatnom kellene a tanulmányaimat, és mivel azt is hallotta, hogy az iskola, támogatást nyújt a szegénysorú diákoknak. Mobina nagybácsija elvezetett a Flaiz kollégiumba, ahol megismerkedtünk az igazgatóval. Miután meghallgatta az élettörténetemet, az igazgató megígérte, hogy igyekszik nekem szponzort találni.

Most matematikát, fizikát, számítógépet és angolt is tanulok. Angolt még az elemi iskola felsőbb osztályaiban is tanultam, de más órák telegu nyelven folytak, úgyhogy nem igazán tudtam angolul, amikor ideértem, de tanulom, és jól haladok vele. Általában angolul vizsgázok, és még mindig jó jegyeim vannak.

Amikor ide értem, a Flaiz kollégiumba, semmit sem tudtam az adventistákról. Soha azelőtt nem voltam iskolai áhítaton, vagy szombati istentiszteleten, ezért csak utánoztam a diáktársaimat. Nagyon tetszettek a mindennapos áhítatok a női internátusban, meg a szerda és a péntek esti külön istentiszteletek, de legjobban a szombat istentiszteleteket szerettem.

Elkezdtem besegíteni az énekek éneklésénél, majd én is elkezdtem a külön programok bemutatását. Évente kétszer tartunk imahetet, s az elmúlt évben ezeken az imaheteken különösen érintve éreztem magamat. Eddig még nem adtam át magamat teljesen Istennek, hanem a legutóbbi imahét idején kértem, hogy megkeresztelkedhessek, itt a Flaiz kollégiumban.

A legtöbb diáknak, aki itt keresztelkedik meg, van valakije, aki eljön a keresztségi ünnepségre. Az én részemről senki sem jött el, nekem az iskola a családom. Most már Isten családjához tartozom – sokkal

nagyobb családdhoz, mint amilyenről valaha álmodni mertem volna! Valaha földi szülők gyermeke voltam csupán, most meg sok testvérem van. A keresztségem alkalmával minden nővérem felállt. Csodálatos érzés volt.

A nyári szünetben nem volt hova mennem, ezért néhány egyetemista társammal együtt feliratkoztam, hogy a környező falvakban istentiszteleteket tartunk. Az egyetemisták mindegyik faluban öt napos evangéliumi sorozatot tartottak. Boldogan csatlakoztam hozzájuk a zenei műsoraikban.

Nemrég lezártam az első egyetemi évet itt, a Flaiz kollégiumban. Remélem, hogy egy nap matematikatanár és szanszkrit nyelvtanár leszek. A szanszkrit nyelv sok más indiai nyelv rokonnyelve, és valójában a telegu meg a hindu nyelv keveréke. Bizonyásgátélem tele van hálával. Még mielőtt igazán megismertem Jézust, Ő már előkészítetet számomra az utat. Tanulási és lakhatási lehetősége adott. Megadott mindent, amire szükségem volt, sőt még ennél többet is. Isten a barátnőm nagybácsiját használta fel arra, hogy elvezessen engem a Flaiz kollégiumba, ahol teljességgel Istenre bízhattam az életemet, és sok olyan dolgot megtanulhattam, amit nem tudtam.

Imádkoztatok Istenhez, Ő válaszol az imáitokra, és minden szükségleteteket betölti. Én, akinek családja sem volt, most nagy családdhoz tartozom. Az istenadta adottságaimat most más fiatalok áldására akarom felhasználni, akikkel kapcsolatba kerülök, hogy majd velük együtt tovább hirdessem Isten szeretetét.

A 13. szombati adományok egy részéből új hálóterem épül az indiai Flaiz kollégiumban. Tervezzétek, hogy június 28-án átadjátok támogatói adományaitokat.

Missziós adatok

- Indiának 1.4 milliárd lakója van. Az adventista egyháznak 1,4 millió híve van Indiában, ami az összlakosság 1%-teszi ki.
- Az adventista iskolák jelentősen hozzájárultak az egyházunk növekedéséhez, Indiában. Sok nem keresztény családból való gyermek járt adventista iskolába, hogy jó oktatásban részesüljön, angol nyelven.
- A tizenharmadik szombati adományaink egy részével két iskolánkat támogatunk hálóterem építésében, hogy még több egyetemista tanulhasson és ismerhesse meg Isten szeretetét.

3. Szombat, 2014. április 19.

TÖRVÉNY ÉS BIZONYSÁGTÉTELEK

Gitta most 33 éves, és Csennaiban dolgozott, amíg a szombat miatt munka nélkül nem maradt.

Édesapám római katolikus volt, az édesanyám hindu vallású, de gyerekként egy közeli templomba jártam. Ott kaptam egy Új Testamentumot, és a Jelenések könyvét olvasgatva azon töprengtem, ugyan mit jelenthet mindez.

Akkor valaki meghívott az adventisták előadásaira. A prédikátor a Jelenések könyvéből beszélt. Erre az előadásokra minden pénteken eljártam, és sok mindent megtudtam e lenyűgöző könyvről. Kezdetben a szüleim nem törődtek velem, de amikor elutasítottam a húst, és leszedtem az ékszereimet, akkor ezt már szóvá tették.

A családom húst is fogyaszt, az ékszer pedig Indiában a szépség jelképe. Édesapám katolikus vallású férfihoz kívánt engem feleségül adni, de mindketten tudták, hogy senki sem fog feleségül venni egy feldíszítetlen vegetáriánus lányt.

Egy jogásztársaságnál dolgoztam, mint recepciós, ahol hetente 6 napon át dolgoztam. Kérdezősködtem a szabad szombat felől, de a menedzser elutasította, mondván, hogy választanom kell Isten és a munkám között. „Akkor Istent követem”, válaszoltam neki.

A szüleim idegeskedtek, amiért otthagytam a munkát, mivel az én fizetésemre támaszkodtak. De imádkoztam, hogy találjon Isten nekem munkát, amelyet a szombat megrontása nélkül tudnék végezni. Hat hónappal később az egyik adventista vállalatnál kaptam gépirónői állást. Dicsőítettem Istent ezért az alkaloméért. Édesapám is szeretett volna csatlakozni az adventista egyházhoz, de túlságosan aggódott a munkahelye miatt. Mielőtt otthagytam az ügyvédi irodát, még bizonyosságot tehettem egy ügyvédnőnek. Íme, az ő története:

A 29 éves Kalaivani ügyvédnő, és Csennaiban dolgozik.

Amikor a 10. osztályba jártam, az egyik iskolatársam beszélt nekem Jézusról. Miután az év végén lettem a kis-érettségist, hittem, hogy Isten gondoskodik rólunk, rólam is, de a továbbtanuláshoz sehogy se volt elég pénzünk. Imádkoztam, hogy tegye Isten lehetővé a számomra a továbbtanulást. És megjötték a pénzeszközök. A 12. osztály végén vizsgáznom kellett matematikából. Az én vasárnapi gyülekezetem bátorított, hogy tanuljak tovább, így befejeztem a jogot, és fiatal

ügyvédként egy ügyvédi irodában kaptam állást. Támogatni tudtam a szüleimet, sőt, még az idősebb ügyvédtársaim is támogatták.

Ennél az ügyvédi irodánál három évig dolgoztam, egészen addig, amíg a mi recepción dolgozó Gittánk el nem ment az adventista egyházba, és el nem kezdett nekünk beszélni róla. Meghívott, hogy menjek el vele az adventista gyülekezetbe, amit én meg is tettem. Az én vasárnapi gyülekezetemben is úgy volt, hogy a prédikátor talált valamilyen bibliai történetet, elmagyarázta az, kiemelte belőle a tanulságot, de azért itt, az adventistáknál mégis más volt. A prédikátor minden állítását a bibliával támasztott alá, ám hiányzott a megszokott, hangos, energikus zene, amelyet az én egyházamban megszoktam. Az adventista istentisztelet sokkal egyszerűbb volt, minden hangos zene nélkül, amely emelte volna bennem az adrenalint. Kezdetben ez nem tetszett, de Gitta ismét meghívott engem. Ekkor többet megtudtam arról, hogy mit hisznek az adventisták, s ez vonzani kezdett. Különösen tetszett a mértékletes hangvitelű egészségügyi üzenet a helyes életmódról, a tea és a kávé káros hatásáról és a vegetáriánus koszt előnyeiről. Ekkor szereztem tudomást Ellen White írásairól, amelyeket nagyon értelmesnek tartottam.

Időkellett ahhoz, hogy megtanuljam, mit tanít a Biblia, és mi az, amiben az én egyházam és az adventista egyház különbözik, majd csak azután kérelmeztem a szabad szombatot. Az ügyvédi iroda elutasította a kérelmemet.

Mondtam, hogy ha nem kapom meg a szabad szombatot, akkor otthagynom őket. Az idősebb ügyvédtársam ekkor azt mondta, hogy ha otthagynom őket, akkor az össze pénzt vissza kell adnom, amit a családomnak adtak. Tizennégy év mire visszafizetem, én azonban mégis úgy döntöttem, hogy Isten útját követem, úgy hogy megígértem az ügyvédi irodának, hogy havonta fogom fizetni a részleteket. Két nappal később, elhelyezkedtem egy másik ügyvédi irodánál, ahol megkaptam a szabad szombatot, nagyon hasonló fizetésért.

Most a keresztelendő osztályának tagja vagyok, és remélem, hamarosan megkeresztelkedhetek. Hálás vagyok Istennek azért, hogy mindent jóra fordított, hogy egyengette előttem az utat, és elhívott az igazság útjára.

Ma is a szüleimmel élek, akik sokat vitatkoztak velem, amikor munkahelyet változtattam. Indiában a lányok, amíg csak férjhez nem mennek, a szüleikkel élnek. Bármennyit keres is, azzal a pénzzel az egész család rendelkezik. Remélem, hogy Isten megtalálja a módját

annak, hogy a szüleimet továbbra is tisztelhessem, és hogy eközben hű maradhassak hozzá.

Missziós adatok

- Mivel a hívők úgy 3000 csoportjának nincs imaháza, a nem hívők kicsúfolják őket, amiért olyan Istennek szolgálnak, aki nem biztosított a számukra istentiszteleti helyet. Amikor azonban valahol imaház épül, a hívőség elkezd növekedni.
- Ebben a negyedévben, a tizenharmadik szombati adományaink egy részével hozzájárulunk hét imaház felépítéséhez Indiában, a már meglévő csoportok számára.
- A tizenharmadik szombat missziós céljairól még bővebben a következő weboldalon tájékozódhattok:
www.AdventistMission.org

4. Szombat, 2014. április 26.

FEGYVERCSERE – ISTENÉRT

A 48 éves Radzsendra Ram, Biharból, kelet indiai aktivista volt, mielőtt megismerte az igaz Istent.

A kelet-indiai Radzsendra Ram falusi földműveléssel foglalkozott. Nem sok iskolája, pénze és ingatlanja volt, de sok gondot fordított a családjára, szomszédjaira és a többi embertársára. Elégedetlenül látta, mennyire szegényesen élnek az emberek. Sokan nehéz igát húztak.

Radzsendra úgy döntött, hogy tesz valamit az érdekükben, ezért még kilenc elvbaráttal együtt betyárbandát alapított, a szegények valamiféle támogatására. Idővel ez a banda egyre erőszakosabbá vált. Radzsendra és a társai úgy vélték, hogy a cél igazolja az eszközt, ebben az esetben az erőszakot. Ezért néha még meg is ölték az embereket. A rendőrség természetesen üldözte őket, ezért az őserdőben bujdosnak. Radzsendra így csak éjszakánként láthatta a feleségét és a gyermekeit, amikor lopakodva bejött a faluba.

Idegenek a faluban

Egyszer Radzsendra meghallotta, hogy néhány idegen valamilyen összejöveteleket tart a falujában. Úgy döntött, hogy meghallgatja, miről van szó. Ezért a következő estén bent ült a teremben, hátul, közel a

kijáráshoz, miközben a prédikátor Jézusról tanította őket. Radzsendra a homlokát ráncolta, mert úgy tűnt neki, mintha ezek az idegenek le akarnák igazni a parasztokat, és rájuk akarnák erőltetni a saját vallásukat. Mint régen, amikor az idegenek a politikájukkal leigázták egész Indiát.

Radzsendra ezért néhány perc után kiosont a sátorból, és visszament a barátaihoz, az őserdőbe. Elmesélte a többi bandatagnak, amit látott és hallott, majd közösen eldöntötték, hogy másnap este megszakítják az előadást, és menesztk az idegeneket. Másnap este a bandájával belépett a sátorba és egyenesen előre ment.

„Fogjátok meg ezeket az embereket”, kiáltotta. „Vigyük el őket az őserdőbe.”

A prédikátor egyenesen Radzsendra szemébe nézett és nyugodt hangon mondta: „Testvérem! Mi semmi rosszat nem teszünk. Üljetek le és hallgassátok meg az üzenetünket. És ha nem tetszik majd, amit hallatok, azt csinálhattok velünk, amit akartok, de kérlek benneteket, előbb hallgassátok meg, amit mondani akarunk nektek.”

Radzsendra megnyugodott a prédikátor szavaira. Az embereit kiküldte, és leült, hogy meghallgassa az üzenetet.

„Jézus lejött erre a földre, hogy meghalljon a bűneinkért”, mondta a prédikátor. „Hamarosan ismét eljön, hogy magával vigye az Ő népét, a mennyei otthonaikba.”

Isten orcája előtt

Radzsendra érdeklődve hallgatta a prédikátort, önkénytelenül. Miközben hallgatta a prédikátor üzenetét, már nem azon gondolkodott, mit tegyen, hogy megakadályozza ezt az összejövetelet, hanem azokon a szörnyű dolgokon, amelyeket az elmúlt évek leforgása alatt cselekedett. A szívében elkezdődtek bizonyos változások. Hallotta a lelkiismeret hangját.

Az előadás után visszatért az őserdőbe. De az éjszaka folyamán nem tudott aludni. Hogy tehettem ilyeneket? Gondolkodott. Vajon valaha is megbocsátja Isten nekem ezeket a gaztetteket?

Reggel azzal az érzéssel öltözött át, hogy a maga ásta bűngödörből sohasem fog kievickélni. Kétségbeesésében elment a prédikátor lakására.

Amikor a prédikátor meglátta Radzsendrát, látszott rajta, hogy nagyon meglepődött. Radzsendra tudta, hogy a prédikátorban kérdések

merültek fel, vajon ez az őserdei ember azért jött, hogy megöljön engem? De mindezek ellenére behívta őt a házba.

„Szeretnék csatlakozni a csoportjukhoz”, mondta Radzsendra alázatosan. „Vajon az önök Istene elfogad engem?”

A prédikátor elmosolyodott. „Természetesen, Isten elfogad téged. Mindenkit elfogad, aki bűnbánattal jön Hozzá.”

A prédikátor és Radzsendra elbeszélgettek, majd imádkoztak. Radzsendra érezte, ahogy a szíve enged Isten szeretetének, és tudta, hogy új emberré lett.

Isten legújabb gyermeke

Amikor Radzsendra elhagyta a prédikátor házát, az emberek, akik ismerték őt, félve mentek el mellette. Mindenki tudta, milyen veszélyes ember. Néhányan besiettek a prédikátor otthonába, hogy megnézzék, nem halt-e meg. „Jól vagyok!”, mondta nekik mosolyogva a prédikátor. „A régi Radzsendra halt meg. Akit most láttatok elmenni, az már az új Radzsendra, Isten legújabb gyermeke!”

Radzsendra elkezdte tanulmányozni a Bibliát ezzel a prédikátorral. Minél többet megtudott belőle, annál inkább meggyőződött arról, hogy ez a vallás nem raboskodást, hanem szabadságot jelent.

Amikor a prédikátor legközelebb keresztséget tartott a folyónál, Radzsendra is ott állt még 39 keresztelendővel, akik között ott volt még a felesége is, és akik együtt várták, hogy bibliai keresztséggel alámerítsék őket. Azonban, még mielőtt megkeresztelkedett volna, észrevette, hogy a rendőrség körbezárta a területet. Amikor megkötözték a kezét, Radzsendra nem ellenkezett. Csak ennyit mondott a jelenlevőknek: „Megígérem, hogy amint kiszabadulok, itt, ezen a helyen, megkeresztelkedem”.

Radzsendra hat hónapot töltött a börtönben. Még a mai napig se tudta meg, hogy szabadulhatott ki ilyen gyorsan. Azonnal elsietett a prédikátorhoz, hogy kérje a keresztséget, és hogy mindenki megtudja, hogy Krisztusban új emberré lett.

Radzsendra laikus evangélista lett, fegyverét Bibliára cserélte, és ugyanazokban a falvakban dolgozik, ahol azelőtt az embereket terrorizálta. Isten gyökerestől megváltoztatta.

5. szombat, 2014. május 3.

MEGTALÁLVA AZ IGAZSÁGOT

A 30 éves Sámuel Csennaiban él, és boldogan tesz bizonyosságot a hitéről.

Muzulmán családban nőttem fel, de a vallást nem igazán gyakoroltam. Valójában semmiféle vallást nem gyakoroltam. Élveztem az életet, de rájöttem, hogy ez sem nyújt tartós megelégedést. Végül már úgy éreztem, hogy az egész életem egy nagy melléfogás, és már semminek se volt jelentősége a számomra.

Szemlélve a természetet, rájöttem, hogy valamilyen hatalom, természetfeletti hatalom irányítja. Bizonyára van Isten, gondoltam, csak éppen nem tudtam, melyik az az Isten – vagy az általam ismert istenek közül valamelyik isten-e egyáltalán. Ingáztam az ateizmus és az istenfélelem között – bármelyik vallásról is legyen szó. Bizonyos könyvekben az emberek Istennek adtak előnyt, mások az ateizmusra szavaztak. Már nem tudtam, hogy mit gondoljak. Még olyan barátom se volt, akit ezzel kapcsolatban megkérdezhettem volna. Senki, akinek hihettem volna, akiben megbízhattam volna.

Nem volt nyugtom. Nem volt mihez igazodnom az életben, elveszettnek éreztem magam. És tele voltam kérdésekkel. Valami azt súgta nekem, hogy van Isten, de akkor megláttam valami rosszat, és felmerült bennem a kérdés, hogy ha van Isten, akkor miért történnek ilyen rossz dolgok? Mialatt így tétováztam, a rossz jellemvonásaim ismét úrrá lettek rajtam.

Igyekeztem javítani a jellememen, lemondani a rossz szokásaimról, de csak tehetetlenkedtem. Ellátogattam a hindu templomokba, eljártam a dzsámikba, sőt még a keresztények közé is elmentem, hátha valami, vagy valaki segít megváltoznom. A keresztények között Jézusról tanultam, aki megmenthetne, és el is fogadtam Őt személyes Megváltómnak. Elolvastam a négy Evangéliumot, és csodáltam, mennyire szeretne Isten engem megváltoztatni, amit nekem csak akarnom kell. A fiatalember, akivel együtt dolgoztam, adventista hívő volt, és akinek az volt a neve, hogy Megváltó, végül a barátom lett. Amikor csak volt rá időnk, mindig Istenről beszélgettünk. Vágyakozva kutattam, a Megváltó megismerte a választ az én kérdéseimre. Együtt olvastuk a bibliát, és órákig vallási témákról beszélgettünk. Egyszer azt is elmesélte nekem, hogy a legtöbb keresztény vasárnapot ünnepel, de Isten sohasem hagyta meg,

hogy az emberek vasárnap tiszteljék Őt. Ő a szombatot különítette el istentiszteleti napként. Soha azelőtt nem hallottam ilyet, ezért az volt az érzésem, hogy a barátom megpróbálja szétválasztani a keresztyényeket. Én azt ajánlottam neki, hogy csak a Bibliára támaszkodjon. A barátom egyetértett velem, s én magam is elkezdtem kutatni, hogy mi az igazság. Különféle prédikációkat hallottam a tévében, rengeteg könyvet és folyóiratot elolvastam az igazság kutatása közben. A Megváltó nevű barátom is adott nekem könyveket, amelyek olvasása közben a nekem megfelelő igazságot kerestem. De bárhova fordultam is, mindig visszatértem az adventizmushoz. Teljesen igaznak tűnt.

Elkezdtem járni a barátommal az adventista istentiszteletekre, és közben a keresztségre előkészítő témákat tanulmányoztam. 2010-ben megkeresztelkedtem, és a nevemet Sámuelre változtattam. Sokan megkérdezik, miért csatlakoztam éppen ehhez az egyházhoz, amire mindig azt válaszolom, hogy itt találtam meg az igazságot, és nem akarom többé elhagyni. Megpróbálok az emberekkel elbeszélgetni a vallásról, ahogy a Megváltó nevű barátom és más adventisták beszélgettek velem.

Beszéltem a hitemről egy családnak, s nemrég ők is megkeresztelkedtek. Raj, a másik munkatársam, szintén elkezdett járni az imaházba az én bizonyágtételeimre. Más keresztyény egyház tagja volt, de én ekkor már el tudtam magyarázni neki a szombat szépségét. Ő is nemsokára megkeresztelkedik.

Nekem az egész családom muzulmán. Ők persze nem értenek egyet a döntésemmel, mert még nem értették meg, mennyire rossz életet folytattam korábban, és hogy most sokkal jobb életet élek. Megengedték, hogy a házban maradjak, ne mondták, hogy nem támogatnak. Hát jó! Isten az én támasztom, a családom, a reménységem. Remélem, hogy egy nap majd a szeretteim is belátják, mekkora nagy, pozitív változásokat hozott Jézus az én életembe.

Missziós adatok

- Indiában az emberek 80 %-a hindu vallású, amely eredetileg Indiában keletkezett. Vannak még muzulmánok (13%), keresztyények (2 - 3%), sziki vallás követői (majdnem 2%), és buddhisták (nem egészen 1%).
- A hinduknak nincsenek tantételeik, ahogy az adventistáknak. Minden hindu követőt arra bátorítanak, hogy találja meg a saját

lelki és erkölcsi igazságát. A hinduk különféle isteneket követnek, amelyek közül egyik se nagyobb a másiknál. Nincs Megváltójuk és nincs egyetlen, követendő istenük, ahogy a kereszténység tanítja.

6. szombat, 2014. május 10.

A DISZNÓÁLDOZÁSTÓL A VILÁGMISSZIÓIG

A 37 éves Asha Dukpa most a világmisszió pionírja.

Az egyháznál, ahova jártam, gyakran megtörtént, hogy ünnepkor disznót vágunk, és abból lakmározunk. Körültáncoltuk a disznófejeket, a papunk meg alkoholt készített, és azt iszogatta. Amikor felnőttem váltam, én is készítettem alkoholt, amelyet eladtam az embereknek.

Most négy gyermek édesanyja vagyok. Amikor a legidősebb fiam betöltötte a 9. életévét, egy kis adventista iskolába kezdett járni – a környék egyetlen iskolájába. A fiam egyik nap egy szombatról szóló traktatussal jött haza. Elolvastam egyszer, majd még egyszer. Nagyon szerettem volna többet is tudni a szombatról. Ilyen elmélkedést még sohasem olvastam.

A fiam más szórólapokat is hozott. Engem meg egyre jobban érdekelt mindaz, amit tanult, ezért eldöntöttem, hogy elmegyek a tanítójához és felteszem neki a kérdéseimet. A tanító boldogan elvállalta, hogy bibliaórákat tartson nekem. Amikor megérkezett, bemutattam neki a férjemet és a többi gyereket. Két ízben tanulmányoztunk vele, majd meghívtak bennünket, hogy találkozzunk a prédikátorral. Miután a prédikátorral áttanulmányoztuk a hittételeket, a férjem és én, meg négy rokon, együtt megkeresztelkedtünk az adventista egyházban.

Nemsokára elkezdtek látogatni a szomszédokat, hogy beszéljünk nekik a szombatról és más igazságokról. Néhányan többet is akartak tudni, ezért a férjemmel együtt evangéliumi előadásokat tartottunk a faluban. Ezt követően, hamarosan nyolcan megkeresztelkedtek. Ez a kerstségünk után hat hónapra rá történt.

A férjemmel együtt a Világmisszió pionírjaiként kezdtünk dolgozni, és az utóbbi tíz évben öt helyi gyülekezetet alapítottunk. Bemutatunk az embereknek valakit a gyülekezetből, vagy elmegyünk az ismerősökhöz, és elkezdünk velük bibliázni. Teljesen idegen faluba, ahol senkit nem ismerünk, oda nem megyünk. Olyan helyet keresünk, ahol van rokon, vagy régebbi barát, és azzal a családdal vagy személlyel az isteni üzenetről

beszélgetünk. S akkor onnan az ő barátaikhoz és ismerőseikhez visszük szét az üzenetet. Ily módon már 65 személy kötött szövetséget az Úrral keresztség által.

Egy családhoz mentem látogatóba, amikor megismerkedtem Namdzsival. Éppen cigarettázott, s amikor meglátott, gyorsan eldobta. Megkérdeztem, hogy miért cigarettázik. Azt mondta, hogy családi gondjai miatt. Az apja mindig beteg, a ezért Namdzsi sok pénzt költ rá, mert sok mindent áldoz az isteneknek, remélve, hogy egyszer majd meggyógyítják az édesapját. „Amikor aggódom, akkor többet dohányszok”, vallotta meg.

„Vajon a cigaretta békét hoz a szívedbe?”, kérdeztem tőle. Egyetértett velem, hogy nem hoz békét. „Én beszélhetek neked valakiről, Aki lelki békét adhat neked, ha kíváncsi vagy rá.” Meghívott, hogy estefelé menjek el hozzájuk, amit én meg is tettem, s miután megismerkedtem a családjával, elkezdtem nekik beszélni Jézusról. Észrevettem, hogy a házának falai tele voltak hindu istennel és Buddha-képekkel. Mondtam neki, hogy Jézus csodálatos Isten, és hogy a falra rakott istenek nem nyújthatnak nekik lelki békét. Namdzsi felesége vitába szállt velem: „Azt hiszem, hogy a mi isteneink nem adhatnak nekünk békét? Én a te Istenedről még sohasem hallottam.”

Én kihangsúlyoztam, amit megvallottak nekem, hogy ezekkel az istennel nem találták meg a szívbeli békét, de ha Jézushoz imádkoznak, biztosan elnyerik a békéjét és a támogatását. „Azonban nem szabad ingáznod az istenek és az egy Isten között. Döntenetek kell, hogy melyiket akarjátok.” Eljűk tettem a kihívást, hogy szabaduljanak meg az isteneiktől, és hogy Istenhez imádkozzanak. Megajándékoztam őket egy Új testamentummal.

Három nap múlva ismét meglátogattam ezt a családot. Az ember nagyon megörült, az apja meg jobban érezte magát, a felesége elhatározta, hogy tanulmányozni fogja a Bibliát, ezért még négy napot töltöttem ezen a helyen. S amikor nemsokára itt evangéliumi sorozatot tartottunk, eljártak, tanulmányoztak és megkeresztelkedtek.

Namdzsi öccsének, Jigminek a gyengéje a kockajáték volt. Abban a gyárban dolgozott, ahol az én fiam, Steven. Steven gyakran beszélt neki Jézusról. Később én is megismerkedtem Jigminnel, majd együtt tanulmányoztuk a Bibliát. Idővel lassan megváltozott. Kibékült a családjával, ezért most már a szülők is készülnek a keresztségre.

Nagyon boldog vagyok, hogy dolgozhatok Istenért. Valaha alkoholt készítettem, és árultam az embereknek, most meg Jézus szeretetét ingyen osztogatom.

Heti adományaitokkal a Világmisszió munkáit támogatjátok, mint amilyen Asha, aki elviszi a reménységet olyan emberekhez, akik még nem ismerték meg Jézust. Köszönjük, hogy támogatjátok ezt a fontos munkát a heti adományaitokkal.

Missziós adatok

- Az utóbbi 20 évben, Indiában több millió ember lett adventista. Gyakran egész gyülekezetek alakulnak, amikor az emberek tudomást szereznek Isten szeretetéről és hatalmáról. Ám a hívők sok új csoportjának nincs imaháza, ahol gyülekezhetne, és istentiszteleteket tarthatna. Az istentiszteleteiket sokan házaknál tartják, vagy valamilyen fa alatt gyülekeznek.
- Ha még több csodálatos történetet és tapasztalatot akartok hallani, akkor tekintsetek meg az Adventista Misszió DVD-jét, vagy keressétek fel az oldalunkat: www.adventistmission.org

7. szombat, 2014. május 17.

GYŰLÖLTEM AZ ADVENTISTÁKAT

A 78 éves Bildash Sangma, az észak-kelet indiai Guvhatia faluból való.

Gyűlöltem az adventistákat. Baptista voltam, és hittem, hogy ennél jobb egyház nincs is. De bármennyire is gyűlöltem az adventistákat, mégis úgy döntöttem, hogy a lányaimat adventista kollégiumba íratom. De akárhogy nem szerettem ezt a vallást, mégis tudtam, hogy az adventista iskolába járó fiatalok fegyelmezettek és a jövőt illetően is felkészültebbek. Arra azonban rá se gondoltam, hogy majd mind a két lányom adventista lesz. Mivel három évig jártak már ebbe a kollégiumba, mindketten úgy döntöttek, hogy megkeresztelkednek az adventista egyházban.

Amikor iskolaszünetben hazajöttek, megtudtam, mit műveltek. Olyan mérges voltam, hogy azt se tudtam, mit tegyek. Leordítottam őket, de nekik a szemük se rebbsent. Mégis biztos voltam benne, hogy rá tudom őket beszélni, hogy lemondjanak erről az értelmetlenségről,

még mielőtt visszamennek az iskolába. Eljűk terjesztetem a tervemet, hogy visszatérítem őket a családi valláshoz. Nem fenyegetőztem, hogy kiíratom őket az iskolából. Sőt, mi több, az idősebbik lányom, az általános iskola után kedvezményesen beiratkozhatott az adventista „Spicer” kollégiumba. Később egy misszionárius, egy könyvevangélista dolgozott Indiának ezen a részén, ahol én élek. A legnagyobb meglepetésemre a misszionárius engem kérdezett meg, hogy ellakhatna-e nálunk addig, amíg a vidéken dolgozik? Nem az volt minden vágyam, hogy adventista misszionáriust engedjek az otthonomba, de a lányomra, aki időközben férjhez ment, és a vejemre való tekintettel, beleegyeztem, hogy a misszionárius nálam lakjon.

A rá következő időszakban a misszionáriussal együtt jártam a falut. Láttam, hogy ez az ember milyen szorgalmas és hű a munkájában, ezért szívesen vezetgettem a környéken erre-arra, ahova csak menni akart. Így ő meg én 12 falut bejártunk. Hallgatva, hogy az emberekkel beszélget és eladja nekik a könyveket, kezdtem jobban megérteni az adventista hitelveket. A misszionáriusnak semmit nem szóltam, de az új ismereteket megjegyeztem magamnak.

Egyszer ez a misszionárius alázatosan megkérdezett, tarthatna-e másoknak bibliaórákat az én otthonomban. Ebbe is beleegyeztem. A bibliatanulmányozásokra az egész családomat meghívta, meg néhány barátomat, akik gyakran eljárnak hozzánk. Elhatároztam, hogy meghallgatom ezeket az előadásokat, és megtanulok néhány érdekes dolgot. Már 57 éve baptista vagyok, de az adventista hitelvekkel sohasem ismerkedtem meg. Az adventistákról csak annyit tudtam, hogy jó oktatási rendszerül van.

A misszionárius befejezte a bibliatanulmányozási programját, melyet követően még másik két misszionárius jött, hogy előadásokat tartson az embereknek. Ezeket az előadásokat a falu egyik nyilvános termében tartották. De néhány a faluból nem akarták, hogy az adventisták előadásokat tartsanak, és megfenyegették őket, hogy nagyon megbánják, ha továbbra is erőltetik, hogy a környéken prédikáljanak. Akkor jött egy másik prédikátor, aki megkérdezte az egybegyűlteket, hogy készek-e Krisztusért feláldozni az életüket, meg hogy kiállnak-e amellet, amit a bibliai tanulmányozások alkalmával megtanultak. Én felálltam. Keresztény voltam, de csak most jöttem rá, hogy az adventisták teljességgel elfogadják a Biblia tanításait.

A feleségem lelkesen fogadta a döntésemet, és csatlakozni kívánt hozzám ebben az elhatározásomban. Még másik hat emberrel együtt

megkeresztelkedtünk. A korábbi egyházamból néhány hívő kinevetett, ám Isten elhallgattatta őket.

Egyre idősebbek vagyunk, de az Istenbe vetett hitünk is egyre erősebb. Csodálom, hogy Isten milyen türelmes volt irántam, hogy lehetővé tette számomra az igazság megismerését, habár én magam évekig ellenálltam az igazság megismerésének.

Most egy 35 tagú csoportot vezetek, habár nem sokan vagyunk, de a környéken a mi csoportunk a leghűségesebb a tizedadásban. Mivel nem volt imaházunk, az én otthonomban tartottuk az istentiszteleteinket. Aztán a saját telkem egy részét odaszántam egy imaház felépítésére. A tizenharmadik szombati adományaink támogatásával felépülnek az annyira szükséges imaházak Indiában, meg a hálótermek az adventista iskolákban. Tervezték, hogy a 13. szombaton, június 28-án nagylelkűen fogtok adakozni.

8. Szombat, 2014. május 24.

KARD ÉS LÉLEK (NYUGAT-INDIA)

József hallotta saját szívverését, miközben a felbőszült tömeg továbblökte. Mérgesen fenyegetőztek, amiért új Istent hirdetett a faluban. „Verjék meg” mondta valaki. „Öljük meg”, mondták mások.

Krisztusért buzgólnodni

József, nem régóta volt keresztény. Buzgóságában, hogy másoknak is beszéljen a hitéről, a Globális Misszió munkatársaként érkezett a faluba, hogy Krisztusról beszéljen az embereknek. Talált egy embert, aki hallani akart Krisztusról, s elkezdte vele tanulmányozni a Bibliát. Ez az ember nemsokára átadta szívét Istennek.

A falubeliek többen felbőszültek, amiért egy keresztény eljött közéjük, és lázítja az embereket. Elmentek a házhoz, ahol József tanulmányozott az emberrel, és követelték, hogy jöjjön ki.

József halkán imádkozott, miközben a tömeg ott tolongott körülötte. Aztán a vezetőjük elé lépett, aki felemelt karddal állt előtte. József gyengéden az ember vállára tette a kezét, és így szólt hozzá. „Testvér, én békében jöttem hozzátok, és Jézus nevében, aki az én Istenem és az én Barátom. De szeretne neked is Istened és barátod lenni.”

A vezető József szemébe nézett, és lehiggadt. A tömeg is lehiggadt egy kissé. Ekkor a vezető egy kihívást tett József elé.

A kihívás

„Van egy lányom”, mondta a vezető. „Ő most 10 éves, de már hat éve béna. Nem tud megmozdulni, és beszélni sem tud. Gyere el az otthonomba és kérd meg a te Istenedet, gyógyítsa meg a lányomat. Ha meggyógyítja, akkor békén hagyunk. De ha nem, akkor megölünk“. És az ember fenyegetően simogatta a kardját.

Az ember megfordult és elindult a háza felé, a tömeg meg maga előtt tolta Józsefet. A vezető házához érve, a tömeg kint várt, mialatt Józsefet bevezették.

A vezető rámutatott a kislányra, Kamalira. József rájött, hogy a kislányt csak a csoda mentheti meg – éppen úgy, mint őt is. Letérdelt az ágya mellé és elkezdett imádkozni. Kérte Istent, bocsássa meg minden bűnét, majd arra kérte, hogy ha Isten is úgy akarja, Kamala meggyógyuljon. „És segíts e szobában jelenlevőknek, hogy megértsék, hogy te mindenható Isten vagy, aki a földet is teremtetted, és mindent, ami rajta van”, imádkozott József.

Megtapasztalták Isten hatalmát

Miután József befejezte az imát, felkelt. A kislány édesapja intett két markos embernek, akik ott álltak velük a szobában. Ők megkötözték Józsefet, hogy el ne szökjön. De József tovább imádkozott a lánykáért, és néhány perc múlva gyenge mozdulatokat pillantott meg a lánynál.

Vagy csak úgy tűnt neki, hogy megmozdult? Nem. Kamala ismét megmozdult. Lassan kinyújtotta a lábát! József biztatta őt, hogy mozogjon, és a kislány a másik lábát is kinyújtotta, majd mindkét kezét. József Istent magasztalta, miközben arra biztatta a lánykát, hogy tovább mozogjon.

Kamala lassan felült az ágyon. A család szótlanul, de boldogan szemlélte, Kamala pedig lassan lábra állt, a nemrég még béna lábaira, és megtette az első lépést. Aztán a másodikat.

„Kislányom” suttogetta Kamala anyukája. A kislány mosolygott és lassan édesanyja felé haladt. Kamala apja könnyes szemmel ölelte Józsefet. A férfiak, akik megkötözték Józsefet, csendben figyelték Kamala első lépéseit. Keze és lába szemlátomást erősödött.

Ajtót nyitni a hitnek

Ekkor az ajtó kinyílt és József felesége lépett be. Nagyon zavartnak látszott. „Mi történt” suttogta. „Valaki azt mondta, hogy elvittek a terroristák és meg akarnak ölni. József nézett, akit még mindig megkötözve tartottak, meg a többiek boldog, mosolygós arcára.

„Majd később mindent elmesélek” mondta József a feleségének. „Isten megmutatta e hitetleneknek az Ő hatalmas erejét.”

A lázadók vezetője hazavitte Józsefet és a feleségét, majd bocsánatot kért Józseftől, amiért sok bajt okozott neki. „Mindent tudni akarok a te Istenedről, aki visszaadta lányom egészségét”, mondta Józsefnek mielőtt elköszönt.

A Józseffel együtt tanulmányozó ember háza előtt még mindig ott álldogáltak az emberek.

József elbeszélgetett velük. Néhányan szerették volna jobban megismerni Istent, akinek József szolgált. Az év folyamán ebben a faluban 15 személy megkeresztelkedett, József és a felesége meg már más emberekkel dolgoztak, akik ugyancsak hallani akartak Isten szeretetéről.

A József ellen támadók és őt megölni tervező emberek vezetője ma már Józseffel együtt hirdeti az élő Istent.

Missziós adományaink világszerte olyan férfiak és nők munkáját támogatják, akik csatlakoztak a Globális Misszióhoz, mint József is, aki India nem keresztény területén munkálkodik. Köszönjük, hogy támogatjátok Isten művét az adományaitokkal.

9. szombat, 2014. május 31.

HINDU FŐPAPBÓL A VILÁGMISSZIÓ PIONÍRJÁVÁ

A 63 éves Sadorai Reang, hindu főpap volt.

Az indiai Tripura államban, ahol én is élek, sokan áldoznak a Durga, Loki és Kali nevű isteneknek, ahogy még sok más istennek is. Kali istennek például kecskét, bivalyt, sertést vagy tyúkot áldoznak. Durgának kecskét és bivalyt mutatnak be. Loki virágot, gyümölcsöt, kókuszdiót és cukrozott rizst kap áldozatul.

Minden évben megtartjuk a puját (különös hindu szertartás) amikor az isteneinknek áldozatot mutatunk be, közben megkérjük őket, hogy

áldják meg az otthonainkat és a falvainkat. Minden istennek meg van a maga „hatásterülete” – Kali az ellenségtől oltalmaz bennünket, Loki meg szerencsét hoz. Más istenek bölcsésé tesznek bennünket, és ismét mások segítenek például azokon, akiknek nincs gyermekük.

Hindu főpapként tudtam, hogy létezik kereszténység, de a keresztények hitelveit nem ismertem. A faluban volt néhány keresztény, de én nem figyeltem rájuk. Meg voltak a magam istenei, és nem hiányzott még egy! Egyszer azonban, újfajta keresztények érkeztek a falunkba, és hozzánk is bekopogtak, hogy meghívjanak bennünket a valamiféle összejöveteleikre. Többen elmentünk, de majdnem mind részegek voltunk. Mi, falusiak, gyakran fogyasztjuk az alkoholos italt, ezért ez nem nevezhető különös esetnek. Habár nem értettünk meg mindent, azért mégis megmaradtak bennünk bizonyos dolgok, annak ellenére, hogy elménket az alkohol bizonyos fokig elhomályosította. Érdekelt bennünket, amiről szó volt. Ezek a keresztények, az adventisták (ahogy önmagukat nevezik), minden este bemutattak valamilyen filmet, és főleg ezért szerettünk eljárni, mert a faluban se áramunk, se tévékészülékünk nem volt.

S akkor egyik este az előadó felolvasta nekünk Ésaías könyvének következő üzenetét: „Mert eljön az ÚR tűzben, harci kocsijai gyorsak, mint a forgószél. Rájuk zúdítja lángoló haragját, és fenytését lángoló tűzben, mert tüzellel ítél az ÚR, kardja mindenkit elér, és sokan lesznek, akiket megöl az ÚR. Elpusztulnak mindazok, akik megszentelik és megtisztítják magukat, de csak azért, hogy (bálvány)kertekben áldozzanak egy középben álló körül, és akik disznóhúst, undok állatot és egeret esznek - így szól az ÚR.” (Ésa 66,15 -17). Ez a vers nagyon szíven talált. Azt mondja, hogy akik megmosdódnak, azért hogy áldozzanak a bálványkertekben, azokat Isten tüze megsemmisíti. Megértettem, hogy ez a hatalmas Isten megsemmisíti a „kézzel csinált” isteneimet, mindazokkal együtt, akik ezeket imádják.

Megkérdeztem a prédikátort, „azt akarja mondani, hogy az önök Istene megsemmisíti a mi isteneinket, velünk együtt, mert áldozunk nekik és tisztátalanul táplálkozunk?” A prédikátor rámutatott a szövegre, és még egyszer felolvasta. Rájöttem, hogy a keresztények Istene minden más Istennél hatalmasabb, és hogy Jézus megválthat engemet, ha kérem és elfogadom a megváltását. Ezen az éjszakán Istennek szenteltem az életemet. A családom is elfogadta, ám a helybeliek felbőszültek, mivel főpap nélkül maradtak.

A régióban én voltam az egyetlen, aki Durgának, a második élet istennőjének bivalyt áldozhatott. A hinduk úgy hiszik, hogy a főpapnak egyetlen csapással le kell fejeznie a bivalyt, különben az isten, vagy istennő nem fogadja el az áldozatot. Ezért a szolgálatomért mindig sok pénzt kaptam. Amikor azonban lemondtam a hindu főpapi szolgálatról, más családeltartási mód után kellett nézmem.

Miután adventista lettem, néhány hónap múlva meghívtak egy bibliai tanfolyamra az egyházkerületbe, hogy még jobban megismerkedjem a Bibliával, és hogy a Világmisszió pionírjává lehessenek. Miután hazaértem, az új hívőket is megtanítottam arra, amit a tanfolyamon megtanultam, miközben az evangélistával együtt jártam a falvakat, hogy fordítsak neki. Bárhova mentünk, az emberek mindenütt hindu főpapként ismertek. Azóta is kérdezzetik az emberek, miért lettem keresztény, ezért ők is eljárnak az istentiszteletekre, és hallgatják a hozzájuk intézett üzenetet.

Ezen a mi, nagy vidékünkön nehéz dolgozni az emberekkel, és közel sincs elég „munkásunk”. Ezért az új hívőkre kell támaszkodnom, hogy egymást tanítsák és bátorítsák a hitútjukon. Tripuriban sok adventista gyülekezet van, de az egész kantonnak csak egy prédikátora van, aki 40 gyülekezetről gondoskodik.

Minden év januárjában az emberek ezrei gyűlnek össze a pujára, hogy bivalyt öljenek és áldozzanak az isteneknek. Egyik évben mi is összejöttünk a puja ünnepén, énekeltünk és bizonyosságot tettünk a hitünkről az egybegyűlt hinduknak. Mivel korábban hindu főpap voltam, odamentem az új főpaphoz, és összebarátkoztam vele. Meghívtam magamhoz a prédikátort, és összehoztam az új főpappal. Elbeszélgettünk a keresztény vallásról, és meghívtam, hogy ő is bízza az életét Krisztusra. Egyetértett azzal, amit elmondtunk neki, de tétovázott, mivel ünnepkor sok pénzt kap a szolgálatáért. Úgy gondolta, hogy ha áttér a kereszténységre, sokat fog vele veszíteni. Az a fia csakhamar adventista lett, és az apja áldását adta rá. A főpap fia most a Világmisszió önkéntes munkása.

Kérlek benneteket, imádkozzatok azért, hogy találjon az Úr munkásokat erre a nagy területre. Adakozzatok tehát bőkezűen, így támogatva a Világmisszió munkásait.

Tények - röviden

- A dél-ázsiai emberek nagyon különfélék. Habár a hindi és az angol a közös nyelvük, India lakossága több száz különféle nyelven beszél.
- Dél-Ázsiában a világ minden nagy vallását gyakorolják, a hinduizmust, az iszlámot, a kereszténységet és a buddhizmust is beleértve. A lakosság 80%-a hindu. A második vezető vallás az iszlám, amelyet a lakosság 13%-a követ. India népességének mindössze 2,3%-a vallja magát kereszténynek. A lakosok nem egész 1%-a buddhista.

10. szombat, 2014. június 7.

BARÁTOK, AKIK ÁLLÁST FOGLALTAK

A 21 éves Soneo Haokip, és a 22 éves Youngboy egy Mannipur közelében levő faluban él.

Soneo és Youngboy barátok. Ugyanabba a falusi, keresztényi középiskolába jártak. Együtt tanultak. Ugyanahhoz az egyházhoz tartoztak, és együtt vezették a gyermekek vasárnapi éneklését. Együtt bójtöltek és imádkoztak ugyanabban az imacsoportban. Gyakran beszélgettek a Bibliából.

Soneov édesapja a gyülekezetük prédikátora volt. Soneo segített a fiatalabb testvéreinek a bibliaversek megtanulásában, amikor még ők iskolába se jártak.

Youngboy édesanyja gyakran mesélt nekik bibliai történeteket, már kora gyermekkorukban. Youngboy sohasem mulasztott el egyetlen istentiszteletet se, és Istennek odaszentelt életet élt.

A harmadik barát mutatja az utat

Soneo és Youngboy közös barátját Manboynak hívták. Harmadéves középiskolások voltak, amikor Manboy eljárt az evangéliumi előadásokra és végül adventista lett. Ők hárman gyakran beszélgettek a vallásról és a bibliai igazságokról. Manboy igyekezett meggyőzni a barátait, hogy a szombat mindig is Isten megszentelt nyugalomnapja volt, és hogy az adventisták igazságot tanítanak. Soneo és Youngboy igyekeztek nem odafigyelni Manboy tanításaira. Elhatározták, hogy nem fognak tovább

Manboyjal barátkozni. Féltek, hogy ha nem lesznek éberek, a barátjuk megpróbálja őket elválasztani az egyházuktól.

Egyik este azonban olyan házi feladatuk volt, amit nekik hármunknak kellett együtt megoldaniuk, ezért a két barátnak el kellett mennie Manboy otthonába. A vasárnap esti, gyülekezeti áhítat után mentek el hozzá. Amíg ők ott tartózkodtak Manboy otthonába, egy laikus adventista evangélista nézett be Manboyhoz. Megkérdezte a fiúkat, csatlakoznának-e hozzá az imában. Soneo és Youngboy nem tudtak nemet mondani arra, hogy valakivel imádkozzanak, ezért együtt letérdeltek az imára. Ima után elkezdtek bibliázni. Amikor a heti nyugalomnap témája is sorra került, Soneo felsóhajtott. Úgy tűnt neki, hogy az adventisták valamilyen jelentéktelen, ótestamentumi dologhoz ragaszkodnak, amely Jézus földi életével és az Újszövetség kezdetével elvesztette a jelentőségét.

„Ti adventisták mindig arról akarjátok meggyőzni az embereket, hogy a ti nehezebb utatok az egyetlen, helyes menny felé vezető út. Mondta Soneo a laikus evangélistának. Az ember azonban csak elmosolyodott, és folytatta a mondókáját. Beszélgettek a Tízparancsolatról, és az evangélista a nyugalomnapra vonatkozó összes bibliai igehelyeket áttanulmányozta velük. Beszélgettek még Péter apostol látomásáról, amely az Apostolok Cselekedetének 10. fejezetében van feljegyezve, és a tiszta meg tisztátalan állatokról szól. Az evangélista világosan meg tudta magyarázni a felvetődő témákat, és új fényben bemutatni Soneonak és Youngboynak azokat az igehelyeket, amelyek sohasem voltak teljesen világosak előttük. Az adventista evangélista jól ismerte a Bibliáját, Soneo és Youngboy meg felülvizsgálta a maga hitelveit, amelyekhez régóta görcsösen ragaszkodtak. Elgondolkodtak azon, vajon a szombat megünneplése valóban olyan jelentős volna, amilyennek az adventisták hiszik?

Egy héttel később, ők ketten, elmentek a laikus evangélista lakására, és elkezdtek nála tanulmányozni a Bibliát. Egy héten át, minden este, tanulmányoztak és imádkoztak. Végül Soneo és Youngboy meggyőződésre jutott. Hálások voltak Manboynak, amiért kitartott abban, hogy elvezesse őket az igazsághoz. Nemsokára kifejezték az óhajukat, hogy megkeresztelkednének.

Súlyos következmények

Amikor egy adventista prédikátor eljött látogatóba, akkor mindketten megkeresztelkedtek. De elhatározásuk, hogy otthagyják az egyházukat, súlyos következményeket vont maga után. A gyülekezetük

tudatta velük, hogy nagyhibát követtek el, a családjuk meg nagyon megharagudott rájuk.

„Szégyenbe hoztál engem és az egyházunkat”, mondta Soneo édesapja. Amikor Soneo bátyja meghallotta, mit tett a fiú, akkor nem akarta többé fizetni neki az iskolát. Soneonak persze nem volt annyi pénze, hogy egyedül pénzelje magát, ezért közvetlenül a diplomázás előtt kellett neki megszakítani a tanulmányait. A családja azt mondta neki, hogy nem maradhat a házban, ha továbbra is ragaszkodik ahhoz a bolond valláshoz. Ezt követően a Falutanács vonta Soneot és Youngboyt felelősségre, majd a törzsfőnök megparancsolta nekik, hogy hagyják el a falut. A Falutanács írásos határozatot hozott arról, hogy a faluban senki sem válhat adventista hívővé. A fiúknak muszáj volt a másik faluban élő evangélistánál laknia, mert máshova nem mehettek. Hiányzott nekik a családjuk, de azért hitték, hogy az előző életük elvetése az isteni igazság érdekében: felülmúlt mindent, ami történt velük. Az evangélistával együtt kezdték hirdetni Isten Szavát, és szervezni az evangéliumi összejöveteleket. Segítettek még neki a bibliai tanfolyamok tartásában, és e szomszédfaluból sokan kifejezték óhajukat, hogy megkeresztelkednének.

Most Soneo és Youngboyt azt tervezik, hogy beiratkoznak az Andra Pradesben levő, Flaiz adventista teológiai egyetemre. Érzik, hogy Isten hívja őket a szolgálatba. Tudják, hogy a falujukban és sok más faluban sokan keresik az Istent. Ezért Istennek szolgálva igyekeznek majd megváltoztatni az emberek véleményét az adventistákról, rámutatni arra, hogy a lelkiismeret szabadsága mennyire fontos dolog, és támogatni az embereket abban, hogy megtalálják, amit keresnek.

11. szombat, 2014. június 14.

JAKAB TÖRTÉNETE, 1. RÉSZ

A 23 éves Jakab Kuntara most az indiai Trivandruban a mérnöki mesterdiplomáján dolgozik.

A családom katolikus vallású volt, de amikor ideért hozzánk a karizmatikus katolikus mozgalom, a templomjáró emberek elkezdtek olvasni a Bibliát. Édesapám is elkezdte olvasni a Bibliát, és édesanyámat is erre bízta. Édesapám munkatársa azt mondta, hogy a katolikus istentiszteleti rendszer téves, ezért édesapám egy karizmatikusabb

templomba kezdett járni, habár továbbra is katolikus hívők maradtunk. Amikor 12 éves voltam, édesapám üzleti ügyben Szaúd-Arábiába utazott. Ott digitális tévéje volt, amelyen rengeteg tévéállomást nézhetett. Ráakadt egy vallási csatornára, és elkezdte hallgatni. Az előadó a nyugalomnapról beszélt, ám édesapám úgy hitte, hogy erről a témáról az előadónál is többet tud. Elhatározta, hogy feljegyzi az előadáson elhangzott igehelyeket, abba reménykedve, hogy majd megdönti az előadó érveléseit. De miközben áttanulmányozta az előadó által idézett bibliaverseket, édesapám rájött, hogy nincs igaza, és hogy az előadó helyesen beszélt.

Folytatta ennek az adventista műsornak a hallgatását, gyakran feljegyezve az elhangzó igehelyeket.

Amikor hazajött évi szabadságra, beszélt nekünk a tévéműsorból szerzett ismereteiről. A telefonkönyvben utánanézett az „Adventista” elnevezésnek és megtalálta, hogy a körzetben van egy adventista iskola és imaház. Nem mentünk el oda az istentiszteletekre, de édesapám minden alkalommal, amikor hazajött, bevitte a tizedet ebbe a gyülekezetbe. A gyülekezet prédikátora időnként meglátogatott bennünket, de engemet nem igazán érdekelt a mondanivalója.

Én időközben csatlakoztam egy iskolai együtteshez, és nagyon érdekelni kezdett a zene. Saját zenét komponáltunk, és fel is vételeztük őket. Annyira megszerettem a zenét, hogy már a tanulásban is alábbhagytam. Ez a jegyeimből is kitűnt, a szüleim meg aggódni kezdtek, hogy a középiskola után egyetlen egyetemre se tudok majd beiratkozni.

Nem érdekelt igazán a vallás, de tudtam, hogy a szombat tanítása helyes. Édesapám is mondta. Szombatonként néha eszembe jutott, hogy az az igazi nyugalomnap, és furdalt a lelkiismeretem bizonyos dolgok miatt, amit szombaton tettem, de nem eléggé, ezért nem tudtam állást foglalni a szombat mellett.

Ahogy közeledett a középiskolai diplomázásom ideje, édesapám végleg hazajött, és már többet beszélgethetett velünk a meggyőződéséről, amely egyre fontosabbá vált a számára. Elkezdtünk családként járni az adventista imaházba. Csak az édesapám volt meggyőződve arról, hogy ez az igaz egyház, mi csak vele mentünk, mert elvárta tőlünk.

Vizsgát tettem az utolsó középiskolai évemből, és az eredmény nem voltak jó, ezért várhatóan felvételi vizsgákat kell majd tennem, ha valamilyen tisztas egyetemre akarok bejutni. Beiratkoztam egy egyetemi felkészítőbe. A teljes iskolaév tele volt előadásokkal és

tanulással. Szinte az egész évet a falakon belül kellett töltenem. Reggel korán keltettek bennünket, hogy tanuljunk, meg tanítás után is tanulni kellett. A barátkozásra szinte nem is maradt időnk. Együtt voltunk, de csak tanultunk. Nem hallgathattam zenét, és a városba se mehettem el a barátaimmal. Hiányzottak a barátaim, a szüleim, a szabadidőm; és nagyon unalmas volt az életem. Magammal vittem az iskolába a Bibliámat, és elég sok időt töltöttem az olvasásával. Mózes első könyvétől kezdődően, majd Máté evangéliumán át olvastam végig a Bibliát. Mindenféle szórakozástól elzárva, egyetlen kikapcsolódást találtam csupán: a bibliaolvasást. Az előkészítő végéhez érve, az osztályelső között voltam – és ez a Biblia érdeme. Mégsem jártam el az imaházba. Szombatonként általában ellenőrzőket írtunk, vagy vizsgáztunk ezért nehezen tudtam volna imaházba járni; a szombati imaházba járás kiharcolására meg még mindig nem voltam felkészülve.

12. szombat. 2014. június 21.

JAKAB TÖRTÉNETE, 2. RÉSZ

A 23 éves Jakab Kuntara most az indiai Trivandruban a mérnöki mesterdiplomáján dolgozik.

Év végén, a vizsgák után, maradt szombatonként szabadidőm, ezért felkerestem a városban levő adventista imaházat, és elkezdtem járni. A hívők között, az istentiszteleten szinte a mennyben éreztem magamat. A Távoli hírek valóban nagy hatással voltak rám, mert láttam belőlük, hogy Isten a világ minden táján ugyanaz az Isten.

Az eltelt év leforgása alatt, az az idő, amit a Biblia olvasásával töltöttem bebizonyította, hogy Isten olyan személy, aki egyenként, mindenki iránt érdeklődik. Az előkészítőben nem értettem meg minden előadást, de miután imádkoztam, Isten rámutatott a dolgok nyitjára és sok mindent megértettem.

Bibliai felfedezéseimről néha az egyik iskolatársammal is elbeszélgethettem, akivel együtt voltam a vasárnapi iskolában, és ő maga is hitt Isten Szavának. A jövődöléseket nem tudtam jól elmagyarázni neki, hogy megértse: előző egyházunk nem az igaz egyház. Ezért ilyenkor csak imádkoztam, és egyszerűen elmondtam neki a gondolataimat. A fiú pedig megértetet és elfogadta. A családja azonban figyelmeztette, hogy kerüljön engem és az egyházamat is.

Miután hazamentem, kifejeztem óhajomat, hogy megkeresztelkedjek. A szüleim nagyon örültek, hogy Isten az életemben immár jelentős helyet foglal el. Többé nem komponáltam dalokat a zenei együttesem számára, hanem édesanyámmal együtt nemsokára megkeresztelkedtünk.

Édesapám átvételezte az adventista előadásokat a tévéből, és azon a nyáron sok ilyen előadást meghallgattam. Ezekből sokat megtanultam az adventista hitvallásról.

Csodálom, ahogy Isten feltárja előttünk a dolgokat. Néha lassan jönnek a felfedezések, máskor Isten gyorsan megértet velünk bizonyos dolgokat. Összebarátkoztam a gyülekezeti ifúsággal, és most együtt növekszünk a hitben.

Beírtam a mérnöki egyetemem, Trisuruban, ott, ahol először mentem el egy adventista imaházba. Ennek nagyon örültem. Mindig ott voltam az imaházban, amikor hétvégére nem mentem haza. Otthonunk közelében nincs adventista imaház, ezért úgy 28km-t kell utaznunk a legközelebbi imaházig.

A húgom közel sem vette ilyen komolyan a vallást, legalábbis a középiskola befejezéséig. Aggódtam érte, mivel továbbra is világias életet élt. Különösnek találta az utamat a világi zenétől az Isten „jó gyermekének” állapotáig. De amikor eljött a vizsgaidő, a húgom két vizsgája szombatra esett. A legnagyobb meglepetésükre erősen kiállt amellett, hogy szombaton ne kelljen neki vizsgáznia. Ez azt jelentette, hogy még két évet kell tanulnia, hogy ismét vizsgázhasson. Beiratkozott a két éves adventista iskolába, és hitben megerősödött. Most elmondja a barátainak a hitbeli tapasztalatait, és már néhányukat elvezetett Krisztushoz. Ez a helyzet sok mindenben megváltoztatta az életét. Isten valósággá vált az életében, és most ő is erősen áll a hitben. Gyakran megkérdezi tőlem, van-e valamilyen könyvem, amit odaajándékozhatna valamelyik barátjának.

Boldogan látom, hogyan munkálkodik Isten az életünkben. Azt is lehetővé tette a számunkra, hogy hitünkről bizonyosságot tegyünk a barátainknak, iskolatársainknak, rokonainknak, sőt, a nagyapának is. Néhányan már tanulmányozták velünk a Bibliát és Krisztus követőjévé válva Isten akaratát követik az életükben.

Tények – röviden

- India egy olyan ország, ahol a családnak jelentős kulturális szerepe van. Gyakran több nemzedék lakik egy házban, vagy több

egymáshoz közel levő házban. Amikor a szülők dolgoznak, akár a földben, akár az irodában, gyakran éppen a nagyszülők viselik gondját a gyerekeknek. Az idősebb nemzedékhez tartozók sokszor egyben a család legtekintélyesebb tagjai.

- Indiában az istentiszteleteket általában az otthonokban tartják, ahol egy külön helyiségben, vagy a szoba függönnyel elválasztott részben tartják a család védőistenét, vagy más isteneit.
- Az adventista egyház igyekszik imaházat biztosítani a hívők már létező csoportjai, illetve gyülekezetei számára. Még a legegyszerűbb imaházak is hozzájárulnak egyházunk hitelességéhez, és az igazság kutatására bátorítják az embereket.

13. szombat, 2014. június 28.

A TIZENHARMADIK SZOMBATI ISTENTISZTELET

Sorrend

Kezdő ének:	„Az Úr néked szól ma...” (320-as), vagy más alkalomhoz illő ének a Keresztény himnuszokból.
Köszöntő szavak:	A szombatiskola vezetőjétől
Ima:	
Program:	„Most - a jövőért”
Adakozás:	Miközben átadjuk adományainkat, kérjétek meg a gyerekeket, énekeljék el hindi nyelven (vagy más indiai nyelven) az „Engem szeret Jézusom” kezdetű éneket.
Záró ének:	A Keresztény himnuszokból az „Egy órát a napból adj Jézusnak át” kezdetű ének (313-as), vagy más, missziós jellegű ének.
Záró ima:	

* * *

Szereplők: Három szereplő és az elbeszélő. (Ha lehetőség az egyik szereplő legyen egy tizenéves fiatal.). Ha kicsi a gyülekezet, akkor ketten

is előadhatják. (Megjegyzés: a szereplőknek a mondanivalójukat nem kell fejből megtanulniuk, de gyakorolják be, hogy ne kelljen állandóan a füzetből olvasniuk. Gyakoroljatok együtt, hogy a szereplők biztosak legyenek magukban, hogy kihangsúlyozhassák a fontosnak tartott részeket.)

* * *

Most - a jövőért

Elbeszélő: A Dél-ázsiai Divízióhoz három ország tartozik: Bhután, India, Nepál, meg több sziget. 1,2 milliárd lakóssal India a Divízió legnépesebb országa. De egyben a világ második legnépesebb országa is.

A lakosság 80 % -a hindu. Az iszlámot a lakosság 10 %-a követi, a kereszténység a harmadik helyen áll, amelyhez a lakosság 4-5 %-a tartozik. És 1,4 millió ember, a lakosság 1%-a adventista hívő.

Az elmúlt 100 évben az adventista oktatás és nevelés vetette meg az evangélium hirdetésének alapjait. Iskoláinkat országszerte nagyon értékelik, és sok nem hívő család küldi gyermekét adventista iskolába, hogy minőségesebb oktatásban részesüljön. S amikor ezek a gyerekek egyszer megtanulták az Isten szeretetéről szóló történeteket, arról mindig örömmel beszéltek a családjuknak, és így sokak élete megváltozott.

1. szereplő: Alisa nem keresztény családból való. Amikor a szülei megengedték neki, hogy középiskolába járjon és diákotthonban lakjon, a szülei nem is sejtették, hogy ez egy keresztény iskola. Alisa az egyetemre érkezve alig tudott valamit Jézusról. Nem tudott angolul, viszont a tanítás angol nyelven zajlott, de lassan ő is megtanulta a nyelvet.

A lány, kezdetben nem ismerte fel a diákotthonban megszervezett reggeli és estéli áhítatok lényegét, de amikor jobban megismerte Jézust, megszerette Őt. Rájött, hogy az istentisztelet és istenimádat az iskoláztatásának legfontosabb része.

Alisa barátai gyakran beszélgettek Istenről. Alisa tudta, hogy ha keresztény lesz, a szülei még ki is tagadhatják a családból. De ennek ellenére, Alisa és az egyik barátnője bátran Krisztus oldalára állt, és titokban megkeresztelkedett.

Amikor iskolaszünet van, és otthon vannak, a lányok összejönnek és elmondják egymásnak, mit olvastak a Bibliában. Óvatosak, ezért

angolul beszélnek, hogy a szüleik ne értsék, miről van szó. Alisa rejtegeti a Bibliáját, nehogy a szülei megtalálják.

Alisa tudja, hogy sok kihívással kell majd szembenéznie a jövőben amiatt, hogy keresztény lett, de biztos benne, hogy Isten vezeti. Hálás Istennek azért, hogy őt és a barátait elvezette az adventista iskolába, ahol megismerhették az élő Istent, és drága szent Fiát, a Jézus Krisztust.

Elbeszélő: Az adventista diákoknak és egyetemistáknak többször van alkalmuk beszélni a hitükről a társaiknak. Néha személyes beszélgetést folytatnak, néha pedig tetteikkel tesznek bizonyosságot. Nemrégiben az egyetemi hallgatóknak a szombatkérdéssel kellett szembenézniük, még az adventista iskolában folytatott tanulmányaik idején is. Hűségük révén sokak meggyőződtek arról, hogy Isten válaszol az imáinkra.

2. szereplő: Dzsinszi, Szibin, és Remija dél-indiai egyetemisták. A 10. osztály befejezésével, az egyetemre iratkozó diákoknak állami vizsgát kell tenniük.

Az állami vizsga szombaton volt, az iskola igazgatója meg kitartóan küzdött azért, hogy hétköznapi legyen a vizsga. De úgy látszott hiába igyekszik, három diák azonban következetes maradt: Még ha évet kell is ismételniük, nem fogják megrontani a szombatnapot. Az iskola igazgatója volt a védőügyvédje ezeknek a diákoknak, a bíró pedig végül úgy döntött, hogy ezek a diákok a szombatot követően is vizsgázhatnak. A vizsganapon, amikor a nem adventista diákok elfoglalták helyüket a vizsgateremben, Dzsinszi, Szibin és Remija imaházba ment. Az istentisztelet után, a három diák jelentkezett az ügyeletes vizsgáztatónál, aki olyan terembe tette őket, ahol nem beszélhettek a leendő egyetemistákkal, akik már elkezdték a vizsgát. A három hűséges diák a délutánt énekkel, imával és a Biblia olvasásával töltötte. „Ez volt életem legszebb szombatdélutánja“ mondta az egyik diák. „Éreztük, hogy Isten velünk van, és segít nekünk.“

Naplementével a három diák bement a vizsgaterembe, és leül megírni a vizsgát. A nap vége lévén azt hitték róluk, hogy biztos nagyon fáradtak, de ők felüdülve érezték magukat és friss fejvel dolgoztak. A vizsgaeredményből kitűnt, hogy éppen ők hárman kapták a legtöbb pontot, sokkal jobbak voltak azoknál, akik szombat délelőtt vizsgáztak.

Isten megáldotta a hűségüket. A helyi újságok is cikket írtak e három diákról, ekkor még olyanok is tudomást szereztek a szombatról, akik még soha nem hallottak Istennek arról a parancsolatáról, hogy a szombatot szentnek kell tartani. Voltak, akik megkérdezték tőlük, miért olyan különös a szombatnap, s a három fiatal alkalmat kapott arra,

hogyan számoljon a szombat értékes áldásairól. „Engem támogattak a szüleim a szombathoz való ragaszkodásomban”, vallotta Remija. „Megígérték, hogy imádkozni fognak értem, amikor vizsgára kerülök. Ennek eredményeként mindnyájan jól levizsgáztunk, és a végeredmény Isten dicsőségére szolgált.”

Az iskola azt tervezi, hogy a diákok otthon telkén tantermeket tartalmazó épületet emel, ahol az állami rendelet szerint fog zajlani az előadás, ahogy ezt a diákok el is várják. Ekkor majd az adventista diákok is e program szerint járhatnak az adventista egyetemre, és a szombat mellett más napot is választhatnak vizsganapnak.

A 13. szombati adományaink egy része éppen ezeknek a tantermeknek a felépítését támogatja.

Elbeszélő: Az evangélium csodálatba ejtő gyorsasággal terjed Dél-Ázsiában, az amatőr evangélistáknak és az adventista iskoláknak köszönhetően. A növekedést ebben a divízióban is főleg e két tényezőnek köszönhetik.

Heti missziós adományaink világszerte segítenek az embereknek Jézus megismerésében, különben talán soha nem is hallanának Jézusról. A Dél-ázsiai Divízió kiképezi a hívőket mások elérésére. A mai adományaink két iskolát támogatnak abban, hogy tantermeket építsenek, meg hogy Bhutánban uniós gyűléstermet létesítsenek. Emellett még hét imaházat fogunk felépíteni Indiában. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, és támogassuk a Dél-ázsiai Divízióban élő hittestvéreink kezét. Adakozzunk bőkezűen, mert sokan talán életükben először fognak hallani majd az evangéliumról.

(Az adományok begyűjtése)

A következő negyedévi céljaink

A következő negyedévben az Euró-Ázsiai Divízió mutatkozik be. Az ő terveik:

- Imaház az orosz, tatárföldi Kazanyban
- Iskola az ukrain Cserkasz és Lvov helységekben,
- Oktatóközpont az ukrain Dnyepropetrovszkban,
- Középiszkola az ukrain Vinicsben.

Gyermekek célja: Gyermekek játékközpontja az orosz Kazanyban, amely abból a célból létesül, hogy városban és a környékén a kisgyerekeket és a szüleiket elérhessük Isten szeretetének üzenetével.

Szombatiskolai vezetők segédanyaga

India, Bhután és Nepál történelméről és kultúrájáról még több adatot találtok a városi könyvtár turista könyvei között, az Interneten vagy a nagykövetség honlapján. Gépeljétek be az adott ország nevét, és sok weboldalt találtok majd, rengeteg jó adattal.

Online információk. Az Adventista Missziós weboldal más segédanyagokat is kínál a missziós prezentációkhoz. Találhatsz énekeket és azok szövegét. Megnézheted még, milyen más missziós tevékenységek zajlanak még a szóban forgó országokban. Címünk: www.AdventistMission.org.

Az Adventista Missziós DVD egy ingyenes videó, amely bemutatja Dél-Ázsiát, és az adventista egyház világmisszióját. Kérjétek el a prédikátortól, vagy menjetek a www.AdventistMission.org internetes címre, ahol ugyancsak letölthetitek valamelyik DVD-anyagot.

Célmegvalósító eszközök

Segítenek abban, hogy a világmisszióra összpontosítsatok, és növeljétek heti adományaitokat.

Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját.

Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ. A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2013

Istentiszteleti használatra